

Nam Túc Phụ Của Đông Bắc Hồ

Chương 219 : Chương 219: 219. Hái nấm gập được sói, để lại đường lui

Quần lót tứ giác với áo lót ngắn, thêm áo lót dài tay và quần lót dài thật mỏng, áo cổ đứng dài tay màu xám đen bằng vải bạt với quần dài cùng chất liệu, vải dày ngay cả muỗi cũng không chích vào được!

Trên chân là tất bông, bên ngoài mang một đôi giày da trâu, không phải giày xăng đan, chỉ là giày bình thường, cũng không phải giày bông.

Một cái khẩu trang, mũ rơm rộng vành, găng tay mỏng, một cây kéo nhỏ, một cái gùi thật lớn, thoạt nhìn có thể bỏ được mười cân hai mươi cân.

Đây chính là hóa trang của kỹ thuật viên Hứa, có thể hái được nấm hay không thì trước tiên không nói, ngược lại một thân này tuyệt đối chống gió chống mưa chống muỗi.

Chỉ là có chút quê mùa.

“Tại sao phải mặc thành bộ dạng này?” Đời này kỹ thuật viên Hứa đều chưa từng ăn mặc thành như vậy!

“Để cho tiện.” Ông chủ Vũ ngược lại rất tự giác, tự mình ăn mặc không khác biệt với vợ lắm, khác biệt duy nhất chính là, hẳn nhiều hơn một cây cung tiễn và mấy mũi tên so với vợ, còn có một cây súng săn ngắn, cùng với năm phát đạn!

Mới nhìn lên, không giống như là muốn đi hái nấm, mà giống như là đi săn thú, hơn nữa còn là mấy tên săn trộm trái pháp luật!

“VẬY ANH ĐÂY LÀ SAO?”

“Đi vào trong núi không chừng có thể gặp phải thứ gì đó, mang theo lo trước khỏi hoạ.” Vũ Khánh Cương cũng không dám xem thường, nếu một mình hắn thì còn ổn, có thể chạy có thể nhảy có thể leo cây, quá lắm thì bỏ chạy thôi, nhưng một văn nhân như vợ, chạy và vùn vùn căn bản không cần trông cậy vào, tới lúc đó gặp phải thứ gì, hắn cũng có thể che chở cho vợ.

Hứa Tư Văn không rõ ý tứ, có điều Vũ Khánh Cương kiên trì muốn mang theo những thứ đồ này: “Lúc trước còn nghe nói có người gặp được sói đó, lỡ thật sự gặp được, chúng ta cũng không thể chờ chết!”

“Anh đừng có làm em sợ!” Hứa Tư Văn căn bản không coi là chuyện to tát.

Người đi không đơn thuần chỉ có hai người họ, mà không thiếu mấy bà mấy cô, thiếu niên đàn ông.

Có điều nam nhân thì trên căn bản đều trang bị giống như Vũ Khánh Cương, như vậy nên Hứa Tư Văn không chuyện bé xé ra to nữa.

Vũ Khánh Cương nhân duyên tốt, tất cả mọi người đều nguyện ý tán gẫu với hắn, có mấy cô gái trẻ nhìn thấy Hứa Tư Văn, không dám tiến lên trước, thật giống như Hứa Tư Văn có bao nhiêu hung ác vậy, mấy bà thím nhìn nhìn mấy cô gái trẻ lại nhìn nhìn Hứa Tư Văn, không hé răng.

Bởi vì lần đầu tiên Hứa Tư Văn đi hái nấm, hiểm lạ không thôi nhìn khắp mọi nơi, nên y không chú ý tới chút động tác nhỏ ấy, nhưng Vũ Khánh Cương có thể thấy được, cái tên này ở bên ngoài lâu, đã sớm luyện thành da mặt không biết bao nhiêu tầng, không chút xấu hổ há mồm

liền gọi: “Vợ, anh khát!”

“Cho anh nước.” Hứa Tư Văn phản xạ có điều kiện lấy bình nước của bản thân đưa tới, ông chủ Vũ mỹ mẫn uống một hớp lớn.

Uống xong lau cũng không lau, trực tiếp đập nắp lên, đưa trở lại.

Kết quả sau khi Hứa Tư Văn cất bình nước xong, mới phản ứng được: “Không phải anh cũng mang theo bình nước sao? Làm gì đòi em muốn nước uống?”

Bình nước lớn như vậy, hẳn đều uống hết rồi à?

“Bình em đem để uống!” Ông chủ Vũ cợt nhả.

“Em thấy anh là bị rảnh thì có!” Hứa Tư Văn vươn tay mạnh mẽ kéo kéo má ông chủ Vũ, đem một đại lão gia Đông Bắc êm đẹp kéo thành bộ dạng như một công tử.

Mấy thiếu niên bên cạnh ồn ào huýt sáo, nhưng mấy cô gái trẻ cách đó không xa lại vẻ mặt trắng bệch sau đó chuyển thành xanh mét.

Núi Tây là vị trí rừng cản gió đầu tiên của làng Hồ, cây cối bên trong đều là cây cấm chặt, cho tới bây giờ đã có rất nhiều cây cối đều thành đại thụ, chỗ tốt của núi cao rừng rậm chính là bên trong bất kể là thỏ gà rừng hay là nấm rừng, đều có không ít.

Có điều con người bây giờ đều chú ý đồ ăn xanh, mấy thứ nguyên thủy ở trong rừng cũng sắp bị người ta hái sạch.

Vẫn là sau khi Vũ Khánh Cương phát đạt, bao mấy đỉnh núi phụ cận làng Hồ, biến thành đỉnh núi do tư nhân nhận thầu, mới cấm những người không có liên quan ra vào, để mấy thứ trong núi tự nhiên phát triển, hàng năm người làng Hồ đều đi vào hái, mình giữ lại ba phần, đưa đến Vũ gia bảy phần, dù sao cũng là đồ của Vũ Khánh Cương.

Mà đồ bọn họ đưa đến, cũng được ngành thực phẩm nông nghiệp phụ của Đông Bắc Hồ tiếp nhận, đóng gói sau đó nâng giá bán, chào giá rất cao, nhưng vẫn cung không đủ cầu.

Rừng cảnh gió nhân tạo có một chỗ tốt, chính là cây cối đều sinh trưởng thành từng hàng từng hàng từng loạt từng loạt, không loạn giống như rừng thiên nhiên, mỗi lần tới nơi này hái đồ vật, mọi người sẽ chia theo hàng cây.

Năm hàng thành một khu, rừng cảnh gió tổng cộng là năm trăm hàng, bọn họ không nhiều người, liền bắt đầu chia từ trên cùng, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn được chia mười hàng.

Sau khi chia xong, một nhóm người vắt chân lên cổ xuyên vào bên trong, Vũ Khánh Cương kéo vợ cũng xông về phía trước, chỉ có điều Hứa Tư Văn chạy không nhanh...

“Nắm ở nơi nào vậy?” Hứa Tư Văn nhìn khắp nơi, cũng không thấy cái bóng của cây nắm.

Vũ Khánh Cương đơ mặt: “Vợ, nắm sinh trưởng dưới tầng lá cây dưới đất, em nhìn lên trên cây chi vậy?”

Hứa Tư Văn bĩu bĩu môi: “Em xem xem có mọc nhĩ không.”

Ai tin chú?

Kỹ thuật viên Hứa trợn mắt, ông chủ Vũ sẽ tin...

“Vợ em lấy cành cây moi moi mấy đống lá cây phồng lên, bên trong đa phần đều có nấm.” Ông chủ Vũ tìm hai cành cây khô, một cái cho vợ, một cái tự mình cầm, tay dặt tay dạy vợ hái nấm.

Hứa Tư Văn từng hái nấm, có điều đó là ở quê nhà hái nấm măng trong rừng trúc, tuy rằng cũng là hình dạng nấm, nhưng bất luận là cách hái hay là bộ dạng đều khác biệt, nấm mỡ thoạt nhìn càng tốt hơn thịt dày hơn chút.

“Đừng lấy tay ngắt nấm, trực tiếp hạ kéo cắt là tốt rồi, để lại gốc qua mấy trận mưa nó còn lớn lên nữa, có lúc dưới gốc nấm lớn còn giấu giun dài, em dùng tay, dễ bị giun dài cắn.” Ông chủ Vũ thao thao bất tuyệt nói cho vợ biết các loại cấm kỵ.

“Giun dài là cái gì?” Kỹ thuật viên Hứa là người phía nam, không biết cái gì là “giun dài”.

“Chính là rắn, rắn cỏ, rắn khoang trắng gì đó, dù sao cũng không phải thứ tốt.” Ông chủ dặn dò vợ rất khắc sâu ấn tượng.

Hứa Tư Văn gãi gãi hai má, y có chút không dám rồi.

Xung quanh rừng trúc ở quê đều có lưới chống rắn, cho nên mới không có các loại rắn qua lại trong rừng trúc, nơi này là vùng hoang dã, đừng nói treo lưới chống rắn, dù có treo thật, cũng không xử lý được!

Ông chủ Vũ vừa nhìn vợ liền biết y nghĩ cái gì, thầm nghĩ mình đừng dọa vợ chạy về, nếu vậy thì hắn quá xấu hổ rồi!

“Vợ đừng sợ, chỗ anh có găng tay dày, em mang đi, dùng kéo cắt sau đó lại nhặt nắm, bảo đảm sẽ không xảy ra bất ngờ!”

“Được rồi.” Kỹ thuật viên Hứa vỗ trang đầy đủ, hơi có chút oi bức, cơ mà hiệu quả tăng cao!

Vừa bắt đầu tìm nắm, còn cần ông chủ Vũ ở một bên chỉ huy nói rõ, sau hai mươi phút, Vũ Khánh Cương liền không có đất dụng võ, Hứa Tư Văn học cái gì cũng nhanh, cho dù năng lực động thủ không tốt, nhưng tốt xấu thì cái việc hái nắm này cũng không phí sức lực lớn đến đâu.

Vũ Khánh Cương sợ Hứa Tư Văn đeo gùi mệt mỏi, lập tức cởi gùi của vợ xuống, đem nắm bên trong đổ hết vào trong gùi trên lưng mình, để Hứa Tư Văn đeo gùi nhẹ nhàng tiếp tục phấn đấu trong rừng cây.

Ông chủ Vũ không hái nắm, hắn cầm cung tên liếc lung tung khắp mọi nơi, gặp phải con thỏ, bắn tên! Chọc một con gà rừng bay lên, bắn tên! Thấy con chim sẻ, bắn tên! Bên kia có một con chim bồ câu, bắn tên! Nhìn con sóc nhỏ, bắn tên... Ặc!

“Con sóc anh bắn nó làm gì? Đáng yêu như vậy, anh cũng hạ thủ được? Anh muốn cướp quả phỉ với nó sao?” Kỹ thuật viên Hứa oán giận ông chủ Vũ một trận.

“Anh chỉ là trượt tay mà thôi...” Vũ Khánh Cương bắn tên rất thuận lợi, kỳ thực mỗi lần bắn tên ra ngoài cũng không xa, hắn sẽ kiếm mũi tên về dùng lại, năm sáu cây tên sắt thay phiên nhau, bắt được đồ vật là thứ yếu, hắn chỉ là vì chơi đùa.

Tổng cộng mới chỉ có một con gà rừng, thỏ sượt được một khối da, chim sẻ và chim bồ câu ngay cả cọng lông cũng không rơi, sóc nhỏ thì để lại cho ông chủ Vũ hai quả phỉ, còn làm cho hắn vướng một trận oán giận của vợ.

Càng đi vào trong, cây cũng càng cao, lá rụng cũng càng dày, tự nhiên đồ vật cũng càng nhiều, ông chủ Vũ đã đánh hai con gà rừng, một con thỏ treo ở bên hông.

Hứa Tư Văn đang tràn đầy phấn khởi hái nấm, xa xa vang một tiếng “đoàng”, kinh động vô số chim muông trong rừng cây, lú ra lú rú bay đầy trời.

Hứa Tư Văn ngẩng đầu có chút mờ mịt, làm sao vậy?

“Đoàng đoàng đoàng!” Ba tiếng súng, sắc mặt ông chủ Vũ cũng thay đổi!

Lấy dây thừng bản thân chuẩn bị ra, bỏ vào gùi trên lưng, như một con hổ Đông Bắc leo lên một cây đại thụ, dùng dây thừng cột lên một cành cây cao trên đại thụ, sau khi trượt xuống, buộc dây thừng ở bên hông vợ, vừa buộc vừa giải thích: “Đây là gập Trương Tam, em không biết leo cây, anh kéo em lên, sau khi em lên đứng trên cành cây chớ có lộn xộn, cũng đừng xuống dưới, khi nào anh tới đón em thì hãy xuống.”

“Sói à?” Hứa Tư Văn thực sự là kinh ngạc.

“Phải! Anh đi nhìn, xem có thể đánh hay không, tới lúc đó em có thịt sói ăn rồi!” Ông chủ Vũ buộc chặt dây thừng cho vợ, kéo lên trên cây.

“VẬY anh phải cẩn thận đó!” Khi còn bé Hứa Tư Văn từng trèo cây đào mình trồng, cái loại không cao, còn đại thụ cao như ngày hôm nay, y còn thật sự chưa từng trèo!

Ông chủ Vũ kéo người lên, ở dưới gốc cây gọi: “Kéo dây thừng lên đi, chờ anh trở về lại quăng dây thừng xuống.”

“Ồ!” Hứa Tư Văn vội vã cuống cuống thu dây thừng, nằm nhoài trên cây nhìn xuống dưới, y cũng không phải sợ ông chủ Vũ không trở lại đón y, mà sợ Vũ Khánh Cương bị sói làm bị thương.

Đang khẩn trương, khước mắt liếc thấy một bóng đen, nhìn như con chó, nhưng vào lúc này, hoang sơn dã lĩnh nào có chó?

Hứa Tư Văn chợt lóe linh quang...!

Vũ Khánh Cương sắp xếp xong xuôi cho vợ, ném cung tên đi, hấn lên nòng khẩu súng, cái thứ cung tên này vui đùa một chút còn có thể, thời khắc mấu chốt vẫn là súng săn hữu hiệu.

Mới vừa đi ra vài bước, liền nghe vợ trên cây kêu ngao ngao: “Cương tử! Phía trước bên trái của anh có một cái bóng đen!”

Vũ Khánh Cương lập tức giơ súng săn trong tay lên, cũng nhanh chóng dựa lưng vào thân cây đại thụ mà vợ đứng.

Hứa Tư Văn cũng không biết phải giúp thế nào, cơ mà trong lòng y nghĩ không được để Vũ Khánh Cương bị thương, liền đem dây thừng trong tay ném xuống, vừa vịn đập lên đầu Vũ Khánh Cương, ông chủ Vũ buồn bực ngẩng đầu nhìn vợ.

“Ang thắt ở trên eo, nếu một hồi con sói kia tới, nếu anh giết không được, em liền kéo anh lên cây!”

Dùng súng có tốt hay không trước tiên không cần nhắc, trước tiên phải có một đường lui...

Hết chương 219

LINK Truyện:

Nam Túc Phụ Của Đông Bắc Hồ <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nam-tuc-phu-cua-dong-bac-ho-3620208.html>

LINK Chương này:

Chương 219: 219. Hái nấm gặp được sói, để lại đường lui
<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nam-tuc-phu-cua-dong-bac-ho-3620208/chuong-219.html>